

A. MATTHEY
Η ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ

Ὁ Λουκιανὸς ἐκάθητο πλησίον τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ. (Σελὶς 282).

Ε'
ΛΟΥΚΙΑ.

Ἐ Πόσον χρόνον ἡ κυρία Δέ Σερζύ διετέλεσε βεθυτισμένη εἰς τὴν νάρκωσιν ταύτην, οὐδ' αὐτὴ ἡ ἰδία ἠδύνατο ἀκριβῶς νὰ εἰπῇ· ἀνένηψε δέ, αἰσθανθεῖσα ἐπὶ τῆς φλογερᾶς χειρὸς αὐτῆς τὸ γλυκὺ φίλημα δροσερῶν χειλέων.

Ἦνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ εἶδε τὴν Λουκίαν γονυπετῇ παρ' αὐτῇ· οὐδὲν ἦν χαριέστερον τῆς νεαρᾶς ταύτης κόρης, λευχειμονούσης, κεκλιμένης ἐπὶ τοῦ μακροῦ, ἰσχυροῦ καὶ μελανεῖμονος σώματος τούτου.

Ὅχρὸν μεϊδιάμα ἤνθισεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ἐτοιμοθανάτου γυναικὸς ὅτε εἶδε πλησίον τῆς τὴν θυγατέρα τῆς.

Ἠδύνατο λοιπὸν τέλος, νὰ ἀποσεῖσθαι ἀπὸ τῆς ψυχῆς τὸ ἐπ' αὐτῆς ἐπικαθήμενον ἄχθος καὶ νὰ ἀναπνεύσῃ ὀλίγον!

Ἐπίστευεν αὐτῷ, ἀλλ' ἠπατάτο· ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ὁμοιάζει κλειδοκυμβάλῳ, ἐν ᾧ χορδαὶ εἰσι τὰ αἰσθήματα· πάντα τὰ αἰσθήματα ἐν τῇ γυναικὶ ταύτῃ ἐπλήγησαν κακῶς ὀδηγηθέντα καὶ ὑπερεθισθέντα, ἐξαίρεισι ἴσως τοῦ αἰσθήματος τῆς τρυφερότητος, ὅπερ τοῦλάχιστον ἔπρεπε νὰ ἀφήσωσιν ἡσυγόν· διὰ τοῦτο, τὴν ὥραν ταύτην, ἦτο σφόδρα καταβεβλημένη καὶ καθόλου ἐξηντλημένη καὶ ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ ὡς καὶ τοῦ κακοῦ, ὅπερ ἠνάγκαζεν αὐτὴν νὰ κλαίῃ.

— Πόσον εἶσαι ὠραία, μικρὰ φιλάρεσκε! εἶπε τῇ Λουκίᾳ μετὰ φωνῆς χαμηλῆς καὶ γλυκείας.

Ἡ Λουκία, περιβεβλημένη ἐνδυμασίαν χοροῦ, ἦτο ἀληθῶς μικκύλον καὶ ἐξαίσιον πλάσμα.

Κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν πρώτην θέαν αὐτῆς, νομίζετις, ὅτι δὲν ὁμοιάζει οὔτε τοῦ πατρὸς, οὔτε τῆς μητρὸς αὐτῆς, ἀλλὰ μετὰ δευτερολέπτου παρατήρησιν, ἠδύνατο νὰ ἀναγνώσῃ εὐκόλως τὴν μητέρα ὑπὸ τὴν μορφὴν θυγατρὸς.

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἦσαν ὑψηλοῦ ἀναστήματος· αὐτὴ ἦτο μᾶλλον χαμηλοῦ.

Ἀμφότεροι, ὁ τε πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ, ἦσαν ἡ ἐγένοντο μελαγχρονοί· αὕτη ἦτο ξανθὴ.

Ὁ πατὴρ εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς φαιούς, ἡ μήτηρ μέλανας· ἡ θυγάτηρ κυανοῦς.

Τὸ χρῶμα τῶν μακρῶν βλεφαρίδων καὶ ἄριστα ἐζωγραφημένων ὀφρύων αὐτῆς προσήγγιζεν ὀλίγον πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς· τινὲς τῶν χαρακτήρων αὐτῆς, ὡς τὸ ὑψώμενον μέτωπον καὶ ἡ εὐθεῖα ρις ἀνεμίμνησκον τὸν πατέρα αὐτῆς· ἀλλ' ἡ ὁμοιότης προῦχῶρει μέχρι τοῦ σημείου τούτου μόνον.

Τὸ χάριεν καὶ ἐκφραστικὸν στόμα, τὰ ροδόχροα χεῖλη, τὸ τρυφερὸν καὶ συγχρόνως περιπαθὲς βλέμμα, ὁ μετὰ λακκίσκου πῶγων, ἐν ᾧ ἐνεφώλευεν ἡ ἐνεργητικότης, πάντα ταῦτα ἀνῆκον αὐτῇ καὶ μόνῃ αὐτῇ.

Ἡθικῶς, αἱ ἀντίθετοι φύσεις τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Δὲ Σερζὺ ἦσαν τεθεμελιωμέναι καὶ συγχρόνως βελτιωμέναι, ἐν τῇ Λουκίᾳ.

Ἡ πατρικὴ ἰσχυρογνώμοσύνη καὶ ὁ ἐγώισμός ἦσαν ἐν αὐτῇ ἀναμεμιγμένα μετὰ θελήσεως καὶ προσηπικότητος ἀνεξαρτήτου καὶ ὑπερηφάνου.

Ἡ ἀδυναμία τῆς μητρὸς αὐτῆς ἀπέβη, μεταδοθεῖσα τῇ θυγατρὶ, γλυκεῖα, καὶ ἡ ἔπαρσις αὐτῆς, ἐνεργητικότης.

Ἐν τούτοις, ὡς ἵνα φανερώσῃ τὸν ἀνεξάλειπτον τοῦ γένους χαρακτήρα, ἡ Λουκία ὑπὸ τὸ κράτος βαθείας συγκινήσεως, πρὸ πάντων ἀπροσδοκήτου, ἠδύνατο πάραυτα νὰ ἀποκαλυφθῇ ὡς μηδὲν ὑφισταμένη, τότε δὲ ἐνεφανίζοντο ἐν αὐτῇ ἡ πατρικὴ σφοδρότης τῶν παθῶν καὶ ἡ μητρικὴ ἔπαρσις.

Ἀλλὰ ταῦτα ἦσαν, οὕτως εἰπεῖν, τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τμήμα τῆς φύσεως αὐτῆς· καὶ τὴν παρουσίαν αὐτῶν ἐδείκνυν ἐν καιρῷ τῶν μεγάλων συγκινήσεων αὐτῆς καὶ εἰς ἐκτάκτους στιγμὰς.

Τὸ ἐπικρατοῦν ἐν αὐτῇ, εἰς τὰς συνήθεις περιστάσεις τοῦ βίου, ἦτο ἡ ὑπερβολικὴ ἀξιοπρέπεια καὶ εἶδος περιφρονήσεως τοῦ κακοῦ καὶ τῶν κακῶν, ὅθεν ἦν τλει ἐνίοτε τὸ πρόσχημα τῆς ψυχρότητος καὶ τῆς ἀδιαφορίας, καίτοι ἀμφότερα, ἡ τε ψυχρότης καὶ ἡ ἀδιαφορία, ἦσαν ἀπολύτως ἀντίθετοι πρὸς τὴν φύσιν αὐτῆς.

Ὁ βίος, ὃν διῆγεν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ διαμερίσματι πλησίον μητρὸς τεθλιμμένης καὶ ἀσθενοῦς, πλησίον πατρὸς ἐγώιστου καὶ ἀδυσωπῆτου, καὶ γυναικὸς δολίης καὶ ἀφειδῶς ὑπολογιζούσης ὅτι ἐκυβέρνα χωρὶς νὰ βασιλεύῃ — συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ὠριμάσῃ ἐν τῇ δεκαεξαετῇ ταύτῃ νέα, τῇ εὐθράστῳ καὶ χαριέσῃ ὡς ἄνθος, ἐν τῇ κατ' ἐπιφάνειαν δεικνυοῦσῃ γλυκύτητα μόνον, καὶ νὰ σχηματισθῇ ἡδὴ γυνὴ πεπειραμένη καὶ ἐμπαθής, πλήρης παραδόξου ἰδιοτροπίας καὶ τσακύτης θελήσεως, ἥς τὴν ἰσχὺν καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἠγνῶει.

Οὐδεὶς ἄγνοεὶ πόσον αἱ οἰκογενεακαὶ πάλαι καὶ ρήξεις ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν τέκνων, καὶ μάλιστα ὅταν πατέρωνται ἄνευ φωνῶν καὶ σφοδρότητος παρὰ καλῶς ἀνατεθραμμένους ἀνθρώπους, συνηθισμένους νὰ ἐπαγρυπνῶσιν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἐνδείξεων αὐτῶν.

Ἐκ τῆς πάλης ταύτης, ἐκ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τούτου, ἐξήρχετο εἶδος ἀόρατου ἡλεκτρισμοῦ, ὅστις διαπερῶν τὴν περιεχυμένην ἀτμόσφαιραν, ποτίζει κατὰ τινα τρόπον τὰ δοχεῖα ταῦτα τῶν αἰσθημάτων, ἅτινα ὀνομάζουσι τέκνα.

Ἀναπνεύουσιν, ἀπορροφῶσιν, ἐξομοιοῦσιν ἑαυτοῖς τὰ

πάθη μετὰ θαυμασίας εὐχερείας, καὶ ἀναπτύσσονται ἀκαίρως, πρὸ τῆς ὠριμότητος, ὡς ὀπῶραι ἐν θερμοκηπίῳ.

Προσθέσωμεν δὲ ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο παράγεται αὐξάνον τότε μᾶλλον, ὅταν τὰ τέκνα ἀγνοῶσι τὰ περὶ αὐτὰ συμβαίνοντα, ἢ δὲν ἐννοοῦσιν αὐτά.

Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ ὅμως εἶχε καταβάλλει, ὡς εἶχεν εἰπεῖ καὶ εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς, πάντα ἀγῶνα, πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῆς Λουκίας τὴν ἀληθῆ λύπην αὐτῆς, καὶ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην κατὰ μέγα μέρος συνέδραμεν ἡ ἐνδόμυχος πρὸς τὴν μητέρα πεποίθησις.

— Πόσον εἶσαι ὠραία! ἐπανελάβε περιπτουζαμένη τὴν θυγατέρα αὐτῆς μετὰ φρενήρους εὐτυχίας. Θὰ ὑπάγῃς εἰς τῆς κυρίας Δὲ Σολάνζ;

— Ἀλλοίμονον! ναι, ἀπήντησεν ἡ Λουκία ἀναστενάζουσα καὶ ὑπομειδῶσα συγχρόνως.

— Διὰ τί ἀλλοίμονον;

— Ἄν ἤθελες, θὰ ἔμενον ἀπόψε πλησίον σου.

— Ὅχι, ὅχι! Ἐμεινὲς πάρα πολὺ πλησίον μου· ἀρκετὸν καιρὸν εἶσαι νοσοκόμος μου. Θέλω νὰ διασκεδάσῃς ὀλίγον, νὰ αἰσθανθῇς καὶ ὀλίγην τέρψιν. Εἰς τὴν ἡλικίαν σου εἶναι ἀναγκασιότατον αὐτό. Ἡ συνοδεύουσα σε μὲς Μὰκ-Τρεβὸρ δὲν εἶνε ὡς αἱ συνήθεις παιδαγωγοί· εἶνε, ἐκ τῆς μητρὸς αὐτῆς, συγγενῆς τῆς κυρίας Δὲ Σολάνζ, καὶ μετ' αὐτῆς θὰ ἦσαι ὡς νὰ ἦσο μετ' ἐμοῦ. Δὲν θὰ ἦνε ἐτοιμὴ καὶ διὰ τοῦτο δὲν τὴν βλέπω μαζὺ σου.

— Ἐσπευσα ὀλίγον διὰ νὰ δυνθῶ νὰ μείνω πλησίον σου ὀλίγας τούλάχιστον στιγμὰς. Ἄ! εἰπέ μοι, ἂν ἡδυνάμην νὰ μείνω ὅλως διόλου, πόσον ὠραίαν ἐσπέραν θὰ διηρχόμην συνομιλοῦσαι περὶ τοῦ Λουκιανοῦ!

— Ἐ! ἀγγελέ μου, ἂν θέλῃς νὰ μὲ εὐχαριστήσῃς, ἄφες με μόνην ἀπόψε· δὲν θὰ ἦμαι μόνῃ· με συντροφεύει ἡ εὐτυχία.

— Περίφημα! ἐπανελάβεν ἡ Λουκία, ἀπὸ σήμερον τὸ πρῶτ' ἐπιδόξασον τόσα σχέδια τόσα ὄνειροπολήματα!... Θὰ σοὶ ἔλεγον περὶ αὐτῶν. Θὰ σὲ ἠρώτων, ἐπὶ παραδείγματι...

— Περὶ τίνος;

Ἡ Λουκία ἐφάνη διστάζουσα ἐπὶ δευτερόλεπτον.

Ἐνευσε πρὸς τὴν γῆν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ στρέφουσα ἐπὶ τῶν τέως συνεσφιγμένων δακτύλων τὸν μόνον δακτύλιον, ὃν ἔφερεν ἡ μήτηρ αὐτῆς, προσέθηκε λίαν χαμηλοφῶνως καὶ διακόπτουσα τὰς φράσεις, ὡς εἰ ἀνεζήτει τὰς λέξεις αὐτῆς:

— Διὰ τί, ὅταν ἐπανελθῇ ὁ ἀδελφός μου, ἀντὶ νὰ μείνωμεν ἐδῶ, εἰς τὰ σκυθρωπὰ αὐτὰ δωμάτια, νὰ μὴ ὑπάγωμεν... εἰς τὴν ἐξοχὴν; Βέβαια, εἰς τὴν Νορμανδίαν, εἰς τὸ κτήμα σου τῆς Ἐστοურβίλλης; Θὰ ἐγκαθίστασο ἐκεῖ, μετὰ τοῦ Λουκιανοῦ... Καὶ ὁ πατὴρ μου δὲν θ' ἀντέτεινε νὰ ἔλθω καὶ σὰς εὐφραίνω. Βλέπεις πόσον θὰ ἡμεθα εὐτυχεῖς... καὶ οἱ τρεῖς!

Ἀκούουσα τὴν πρότασιν ταύτην, βλέπουσα τὸν ἐνδοιασμόν καὶ τὴν στενοχωρίαν τῆς Λουκίας, ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ ἤρξατο ν' ἀνησυχῇ.

Κατὰ πρῶτον ἡ Λουκία ἐφάνετο ἰδρύουσα χωρισμὸν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, τιθεῖσα ἀφ' ἐνὸς τὴν μητέρα, τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς καὶ ἑαυτήν, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸν πατέρα αὐτῆς.

Δοκιμάζουσα δὲ καὶ προσπαθοῦσα ν' ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς θυγατρὸς μέχρι τίνος προέβαινον αἱ σκέψεις αὐτῆς, ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ ἐπανελάβε μετὰ φωνῆς ἐρωτηματικῆς:

— Καὶ οἱ τρεῖς;

— Ὁ! ὁ πατὴρ μου θὰ ἔρχεται νὰ μὰς βλέπῃ ὅταν θέλῃ. Θὰ εἶχες εὐρυχωρίαν, ἡσυχίαν, καθαρὸν ἀέρα καὶ τὰ δύο σου τέκνα! Καὶ δὲν θὰ ἔκλαιες πλέον!

— Μοναδικὴ ἰδέα! ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ παρατηροῦσα τὴν Λουκίαν.

— Μήπως δὲν εἶνε καλὴ;

— 'Αλλ' ὄχι, εἶνε ἐξαίρετος, λαμπρά...

Καὶ λαμβάνουσα ἀπόφασιν διὰ νὰ ἐξέλθῃ τῆς ταρατ-
τούσης καὶ ἐνοχλοῦσης αὐτὴν ἀμφιβολίας, ἡ κυρία Δὲ
Σερζὺ ἐβύθισε τὸ βλέμμα εἰς τὸ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς καὶ
τῇ εἶπεν :

— Πῶς σοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα αὕτη;

— Πῶς;... 'Αλλὰ... ἡ ἐπάνοδος τοῦ Λουκιανοῦ μοὶ
ἐνέπνευσε τὰς σκέψεις αὐτάς... ὅτι τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο
αὐτό.

— Δὲν ἔχεις ἄλλον λόγον;

Ἡ Λουκία ἠρυθρίασεν.

— Ἐμπρός, ἀγαπητὴ μου, ἔσο εἰλικρινής, τίποτε μὴ
μοὶ κρύψῃς. — Ποία εἶνε ἡ ἀληθὴς σκέψις σου;

— 'Αλλὰ, μήτέρ μου, δὲν ἀγνοεῖς ὅτι αὐτὸ θὰ ἦτο τὸ
καλλίτερον διὰ σέ... διὰ τὸν Λουκιανόν... διὰ τὸν πα-
τέρα μου... διὰ πάντας, τέλος;

Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ ἐδράξατο τῆς κεφαλῆς τῆς Λουκίας,
καὶ ἐνδυναμοῦσα τὸ βλέμμα :

— Τί ἐννοεῖς; Εἶνε...

Ἡ Λουκία ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐτήρησε
σιωπὴν.

— Τέλος, ἐπανελάθεν ἡ μήτηρ μετὰ τρεμούσης φωνῆς,
ἀπὸ πόσου χρόνου συνέλαβες τὰς ἰδέας αὐτάς;

— ὦ! πρὸ πολλοῦ, ἐψιθύρισε ἡ Λουκία. Ἄ! ναί... ἀφ'
ὅτου δὲν σέ ἠρώτησα πλέον διὰ τί ὁ Λουκιανὸς ἀνεχώ-
ρησεν.

Θλιψίς τῆς κατέλαθεν ἐπὶ τῇ ἀκούσματι τούτῳ τὴν
κυρίαν Δὲ Σερζὺ καὶ ἐξεράγη εἰς δάκρυα.

— Θεέ μου, ἀνέκραξεν ἡ Λουκία κατατεθλιμμένη, σὲ
ἐλύπησα!... Παραπονεῖσαι ἐναντίον μου;

Καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τῆς μητρὸς αὐτῆς.

— Ὅχι, ἀγαπητὴ κόρη, ὄχι! — 'Αλλ' ἀκουσόν με, ἐπα-
νέλαβε ζωηρῶς· πρέπει νὰ ἀγαπᾷς τὸν πατέρα σου, κόρη
μου! νὰ τὸν σέβῃσαι καὶ νὰ ὑπακούῃς εἰς αὐτόν. Πρέπει
νὰ μὴ ὑποπτεύῃς τίποτε... Πολλάκις εἶχον ἀδικον...
ἴσως ἤμην λίαν ἀπαιτητικὴ... ἐνίοτε ἀλαζών, συχνάκις
τεθλιμμένη...

Ἡ Λουκία ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτῆς.

— Σιώπα, ἐπανελάθεν. Μὴ κατηγορεῖς μόνον τὸν ἑαυ-
τόν σου δὲν θὰ σὲ πιστεύσω!

Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ ἐσφιγξε σπασμωδικῶς τὴν θυγατέρα
ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτῆς καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τού-
του μετώπου φίλημα πυρετώδες, πλήρες ὑπερφηφάνιας, ἀγω-
νίας καὶ χαρᾶς.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, εἰσῆλθεν ἡ Ἰουλία ἵνα ἀναγγεῖλῃ
ὅτι ἡ ἄμαξα περιέμενε τὴν δεσποσύνην Λουκίαν καὶ τὴν
παιδαγωγὸν αὐτῆς.

Τοῦτο ἀνεκούφισε σχεδὸν τὴν κυρίαν Δὲ Σερζὺ.

— Πήγαινε, πήγαινε, ἀγαπητὴ μου! εἶπε ζωηρῶς.

— Λοιπὸν ἀποφασιστικῶς μὲ διώκεις;

— Ναί, προσφιλεστάτη μου! πήγαινε! Εἴπέρ ποτε ἔχω
ἀνάγκην σήμερον νὰ μείνω μόνη.

— Καὶ δὲν ἔχεις ἐναντίον μου παράπονα πλέον; ἐψιθύ-
ρισεν ἡ Λουκία.

— Ἀ! σὲ εὐλογῶ, γλυκύτατέ μου ἄγγελε! ἀπήντησεν
ἡ μήτηρ, κατακαλύπτουσα αὐτὴν διὰ φιλημάτων καὶ δα-
κρύων.

ΣΤ

Τὸ τελευταῖον κτύπημα.

Ἐξελθούσης τῆς Λουκίας, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἡ
Ἰουλία.

— Ἡ κυρία μήπως θέλει τίποτε;

Ἡ θαλαμηπόλος ἀνεμνήσθη ὅτι εἶχεν ἰδεῖ τὴν δέσποι-

ναν αὐτῆς ἐξηπλωμένην ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ κρύπτουσαν
διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

— Ὅχι, ἀφες με, θὰ σημάνω τὸν κώδωνα, ὅταν λάβω
ἀνάγκην, ἀπήντησεν αὐτῇ ἡ κόμησά μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς.

Ἡ Ἰουλία ἀπεσύρθη.

Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ, μείνασα μόνη, ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς καὶ ἀφῆκεν ἡσύχως καὶ σιωπηλῶς νὰ ρεῦσῃσι τὰ
δάκρυα αὐτῆς.

Ἐσκέπτετο :

— Ταλαίπωρόν μου τέκνον! γνωρίζει τὰ πάντα! πόσον
μικρὰ ἐμυήθη τὰ τοῦ βίου! Ἀ! ἐξ ἀπαντος δὲν εἶμαι
ἔνοχος παραδεχομένη τοιαύτην ὑπαρξίν; Νομίζουσα ὅτι
πράττω πράξιν αὐταπαρνήσεως, δὲν ὑπῆρξα ἀπλῶς ἀσθε-
νὴς καὶ ἀσύνετος; Δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ ἐγκαταλείπω
τὰ πάντα, νὰ συμπαραλάβω τὰ τέκνα μου, μόνα μετ'
ἐμοῦ, μακρὰν τοῦ οἴκου τούτου, ἐνθα ἐβασίλευεν ἀντὶ τῆς
μητρὸς αὐτῶν ἄλλη γυνή;

Φωνὴ ὑπόκωφος ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας τῆς πτωχῆς
γυναικὸς ἀπήντησεν:

— Εἶναι πλέον ἀργά!

Καὶ τῶν δακρύων αὐτῆς ἡ ροὴ ἐδιπλασιάσθη.

Ἐπειτα φρικώδης σκέψις ἐπελθοῦσα συνετάραξεν αὐτὴν
βαθέως.

— Καὶ ἂν ἀπέθνησκον; Ἡ Λουκία θὰ ἔμενεν εἰς τὴν
διάκρισιν τῆς γυναικὸς ταύτης, ἥτις κυριαρχεῖ ἐπὶ τοῦ
πατρὸς αὐτῆς; — ὦ! ὄχι, ὄχι, θέλω νὰ ζήσω! ἐπανε-
λάθεν, ὡς ὅτε ἔμαθε τὴν ἐπάνοδον τοῦ Λουκιανοῦ. Θέλω
νὰ ζήσω, τοῦλάχιστον μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Λουκιανοῦ,
ὅστις νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ, λαμβάνων ὑπὸ τὴν προστα-
σίαν αὐτοῦ τὴν ἀδελφὴν του.

Καὶ ἡ ἀσθενὴς, πεποιοῦσα εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς εὐ-
χῆς αὐτῆς, ἦνωσε τὰς χεῖρας, ἱκετεύουσα τὸν Θεὸν νὰ
ἀφήσῃ αὐτὸν ἀκόμη ὀλίγον καιρὸν νὰ ζήσῃ.

Παρεκάλει θερμῶς, διότι προσνύχετο οὐχὶ ὑπὲρ ἑαυτῆς,
ἀλλ' ὑπὲρ τῶν τέκνων τῆς.

Προσευχὴ ματαία, ἥτις οὐδέποτε εἰσηκούσθη.

Ἡ κόμησά ἔμεινε στιγμὰς τινὰς παραδεδομένη εἰς εἰ-
δός τι ἐκστάσεως θρησκευτικῆς.

Ἐπειτα τὰ μέλη αὐτῆς ἐχαλαρώθησαν, ἐκλείσθησαν οἱ
ὀφθαλμοί, καί, ἐντελῶς ἐξηντημένη, ἔπεσεν ἐκ νέου εἰς
τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐκμηδενίσεως, καθ' ἃ ἡ φύσις φαίνε-
ται κρατοῦσα μετέωρον τὴν ζωὴν, μὴ δυναμένη νὰ ἀνα-
πληρώσῃ αὐτήν.

Σιγὴ βαθεῖα ἐπεκράτει εἰς τὸ μέρος τῆς ἐστίας καὶ εἰς
ὅλον τὸν οἶκον.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ ἦτο εἰς τὴν Λέσχην· ἡ Λουκία, μετὰ
τῆς παιδαγωγοῦ αὐτῆς, ἦσαν εἰς τὸν χορόν.

Εἰς τὸ πρόσγειον οἶκημα οἱ ὑπηρέται, συνθηροισμένοι
ἐπὶ τὸ αὐτό, ἀπετελείωνον τὸ δεῖπνον αὐτῶν.

Ἡ Βάλδα ἦτο μόνη εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, ἐν τῇ
δωματίῳ αὐτῆς. Συνήθως δὲν τὴν ἤκουόν ποτε, καὶ τὴν
ἤκουον σπανίως.

Ἡ ἀπόλυτος αὕτη σιγὴ, ἡ πᾶνδημος, διακοπτομένη
μόνον ὑπὸ τῆς βιαίας ἀναπνοῆς τῆς κυρίας Δὲ Σερζὺ, διήρ-
κεσε περίπου τέταρτον τῆς ὥρας.

Ἦτο τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ ὥρα δεκάτη παρὰ πέντε.

Αἰφνης ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνέφχθη καὶ ἐστράφη ἀθο-
ρύβως, μεθ' ἡσύχου καὶ συνεχοῦς κινήσεως.

Εἰς τὸ ἀμυδρόν τῆς αἰθούσης φῶς ἐφάνη μορφὴ ὠχρά,
καταλαμπομένη ὑπὸ δύο φλεγόντων καὶ διηνεφγμένων
ὀφθαλμῶν, ὧν ἡ ἐκφρασις ἐνέπνεε φρίκην καὶ εἰς τὸν ἀν-
δρείοτερον.

Εἰσῆλθε μετὰ προσοχῆς, καὶ ἔστη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ.

Ἦτο ἡ Βάλδα.

Προῦχώρησε δύο βήματα, ἔστη καὶ πάλιν, παρητήρησε
τὰ περὶ αὐτήν.

Τὰ χεῖλη αὐτῆς ἐψέλλισαν :

— Κοιμάται.

Ἡ Βάλδα τότε ὀπισθοχώρησεν, ἐπανήλθεν εἰς τὴν θύραν, ἠρεύνησε τὸν διάδρομον μετὰ βαθείος καὶ ἐξεταστικοῦ βλέμματος, ἠκροάσθη, κρατοῦσα τὴν ἀναπνοὴν αὐτῆς.

Τίποτε.

Ὁ διάδρομος ἦτο ἔρημος.

— Οὐδεὶς εἶδεν, οὐδεὶς ἤκουσεν αὐτήν.

Συγκεχυμένος καὶ ἀπομεμακρυσμένος ψιθυρος, ἐκ τοῦ ἰσογείου ἀνερχόμενος, ἐδήλου ὅτι τοὺς ὑπηρετάς ἀπησχόλει ζωηρὰ συνδιάλεξις.

Ἡ Βάλδα ἐπροχώρησεν, εἰσέδου ὀρμητικῶς εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ θορυβοῦσα ἠνέφξε τὴν θύραν.

Ἐκράτει ἐν χερσὶ πρωτῶν φύλλον τῶν *Καιρῶν*, ὅπερ ἔφθασεν εἰς Παρισίους τὴν ἐσπέραν· ἔριψεν αὐτὸ πρὸς τὴν κυρίαν Δὲ Σερζύ, καὶ μετὰ φωνῆς διαπεραστικῆς καὶ ὑπὸ συγκινήσεως παλλομένης, ἀνέκραξεν :

— Ἀ! ταλαίπωρε μήτερ! πτωχὴ φίλη! Τί μεγάλη συμφορὰ!... αὐτὸ εἶναι φρικτόν, φρικτόν!

Ἡ κυρία Δὲ Σερζύ, ἀνατιναχθεῖσα, καὶ ἔχουσα τὸ πρόσωπον κατατεταραγμένον, ἠγέρθη ὀρθία, ὡς δι' ἰσχυροῦ ἐλατηρίου κινηθεῖσα, καὶ φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτῆς,

— Πῶς;... τί;... συμφορὰ;... ἐπιθύρισεν ἀλλόφρων.

Ἡ Βάλδα ἔσεισε πρὸ αὐτῆς τὴν ἀγγλικὴν ἐφημερίδα.

— Τὸ *Γιβραλτάρ*... ἀπώλετο αὐτάνδρον!...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀσθενοῦς ἐξηλλοῦν τῶν κογχῶν αὐτῶν, τὸ στόμα αὐτῆς ὑπερέμετρε ἠνέφχθη.

— Ὁ Λουκιανὸς ἀπέθανεν! ἔκραξεν αὐτὴ ἡ Βάλδα.

— Ἀπέθανεν!... ἀπέθανεν... ἐπανελάβε δις διὰ φωνῆς τρομερᾶς καὶ βραγχνῆς ἡ κεραυνόπληκτος μήτηρ.

Ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας, ἐκτύπησε τὸν ἀέρα διὰ τῶν χειρῶν, καὶ ἐπανεπέσεν ἀκαμπτος καὶ εὐθεῖα κατὰ μῆκος τοῦ θρόνου αὐτῆς.

Αἷματος κύμα ἀνῆλθεν εἰς τὸν λαϊμόν αὐτῆς καὶ ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ἐν ὑπερύθρῳ ἀφρῶ.

Ἡ Βάλδα ὠχρὰ, μετὰ φρισσοῦσης κόμης, καθίδρου προσώπου ὀπισθοδρόμησε μέχρι τοῦ τοίχου.

Ἐκεῖ ἔστη, βλέπουσα ἀτενῶς τὸ μέλαν ἐκεῖνο σῶμα ἐξηπλωμένον χαμαί.

Ἐπειτα, ἡσύχως, ἐπλησίασε τῇ κυρίᾳ Δὲ Σερζύ, ἐγονυπέτησεν, ἤπλωσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτῆς καὶ διὰ χαμηλῆς καὶ ὑποκώφου φωνῆς, εἶπεν :

— Ἡ κυρία κόμησσα Δὲ Σερζύ ἀπέθανεν!

Ἀνηγέρθη, συνέπτυξε τὴν ἐφημερίδα, ἔθετο αὐτὴν ἐν τῷ θυλακίῳ, ἐξηλλοῦν ἀθορύβως καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς.

Ἀναβαίνουσα τὴν κλίμακα, ἤκουσε τὸν θόρυβον τῆς συνομιλίας τῶν ὑπηρετῶν, ἧτις ἐξηκολούθει ἐν τῷ ἐξωφυλακίῳ, εἰς τὸ πρόσγειον πάτωμα.

Τέλος τοῦ προλόγου.

Α'

Ἀγγελίνα.

Δέκα καὶ ὀκτὼ μῆνες διέρρευσαν οὕτως εἰς τῆς αἰωνιότητος τὴν ἄβυσσον.

Ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ τῶν δέκα καὶ ὀκτὼ μηνῶν πολλὰ πράγματα παρήλθον καὶ πολλὰ μετεβλήθησαν.

Δὲν εἶνε πλέον Ὁκτώβριος μῆν, ἀλλὰ Μάιος.

Τὰ παράθυρα τοῦ μεγάρου τοῦ Σερζύ δὲν εἶνε πλέον κεκλεισμένα, εἶνε κατάνοικτα εἰς τὴν δροσερὰν καὶ γλυκεῖαν τῆς πρωίας αὐραν, εἰς τὴν ἐξαίρετον εὐωδίαν τῶν ἀνθῶν καὶ τῶν φύλλων, καὶ εἰς τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν, ψαλλόντων ἐπὶ τῶν γηραλέων τοῦ κήπου δένδρων.

Ἡ κυρία κόμησσα Δὲ Σερζύ ἀπέθανεν· ὁ πένθιμος λόγος ἦτο ἀληθής· ὑπῆρχεν ἐν τούτοις κόμησσα Δὲ Σερζύ. μόνον ὅτι αὕτη δὲν ὠνομάζετο Ἰωάννα, ἀλλὰ Βάλδα.

Ὁ κ. κόμης Δὲ Σερζύ ἐτακτοποιήσε καλῶς τὰ πράγματα· ἐτήρησε πένθος δέκα καὶ πέντε μηνῶν διὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ σύζυγον· ἀλλ' ἀπὸ τριῶν ἤδη μηνῶν ἡ Βάλδα, ἐπανακάμφασα εἰς Παρισίους, μετ' ἐνιαύσιον ἀπουσίαν, ἔλαβε δικαιοματικῶς καὶ νομίμως τὸν τίτλον : κόμησσα.

Ἐνα μῆνα πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς τῆς Βάλδας, ἡ Λουκία κατέλιπε τὸ μικρὸν ἐνδιαίτημα, τὸ ὅποτον κατεῖχεν ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι, πλησίον τῆς μητρὸς αὐτῆς· διέταξε νὰ μετακομίσωσι τὰ ἐπιπλα αὐτῆς εἰς τὸ δεύτερον, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐνδιαίτημα τῆς Βάλδας, σκεπτομένη ὅτι, ὅτε θὰ ἐπανήρχετο ὁ Λουκιανός, τοῦλάχιστον θὰ εὕρισκετο πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς.

Ὁ Λουκιανὸς ἐπανήλθεν· ἀλλὰ μόλις ἔφθασε τὴν παραμονήν.

Ἀπὸ δέκα καὶ ὀκτὼ μηνῶν τὸ *Γιβραλτάρ*, οὐδὲν ὑποστὰν ναυάγιον, ἔφθασεν εἰς Λιβερπούλ.

Ὁ Λουκιανὸς εὗρεν ἐπιστολὴν τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ ἀναγγελούσης αὐτῷ τὴν τρομερὰν εἰδησιν· ἡ μήτηρ αὐτῆς πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν εὕρισκετο ἐν τῷ τάφῳ.

Δὲν ἔσχε τὴν γενναιότητα ἐν τῇ παρουσίᾳ καταστάσει νὰ ἐπανίδῃ τὸν πατέρα του· ἀνεχώρησε πάραυτα διὰ τὴν Ἀμερικὴν, ὅθεν δὲν θὰ ἐπανήρχετο πρὶν ἢ ὁ πατήρ του ἐκ δευτέρου νυμφευθῇ.

Ἀλλ' ἤδη ἡ ἀδελφή του εἶχεν ἀνάγκην αὐτοῦ καὶ ἰδοὺ ἐπανήλθεν.

Αἱ διαιρέσεις τοῦ ἐνδιαίτηματος τῆς νέας κομῆσσης ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι, ἔμειναν ἀμεταβλήτως αἱ αὐταί· ἀλλ' ἡ ἐπίπλωσις εἶχεν ὀλοτελῶς, μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου ἡλίου, ἀνανεωθῇ.

Τὰ ἐπιπλα τῆς κατοικίας τῆς Βάλδας, τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ, μετεοκμήθησαν εἰς τὸν πρῶτον πάτωμα, καὶ ἐκόσμησαν τὰ μέρη, ἔνθα ἄλλοτε κατώκει ἡ Λουκία, καὶ τὰ ὅποια νῦν κατοικεῖ ἄλλη κόρη — ἡ μᾶλλον παιδίον, διότι μόλις εἶνε δέκα καὶ τεσσάρων ἐτῶν, τὴν ὁποίαν ἡ Βάλδα ἐπανάγαγε μεθ' αὐτῆς καὶ ἐπαρουσίασεν ὡς ἀνεψιάν τῆς, καὶ ἧτις ὠνομάζετο Ἀγγελίνα.

Εἶνε δεκάτη ὥρα τῆς πρωίας.

Ἡ Βάλδα εὕρισκεται ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐν ἣ εἶδομεν ἐκπνεύσασαν τὴν κόμησσαν· ἔρχεται νὰ τακτοποιήσῃ τὸν καλλωπισμὸν αὐτῆς, καὶ τίθησιν ἐπὶ τοῦ ἐβένινου γραφείου τῆς τεμάχιον χάρτου πρὸς γραφήν.

— Ὑακίνθη, εἶπεν εἰς τὴν ἐξερχομένην θαλαμηπόλον τῆς, εἰσελθε, διαβαίνουσα, εἰς τῆς δεσποσύνης Ἀγγελίνης, καὶ εἰπέ τῆς ὅτι θὰ ἠχόμην νὰ ἐναγκαλισθῶ αὐτὴν πρὶν ἢ καταβῶ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι, διότι δὲν ἐσηκώθη ἀκόμη.

— Ναί, ἀλλ' ἐσηκώθην, εἶπεν εἰσερχομένη ἡ Ἀγγελίνα.

— Ἀ! ἀπερίσκεπτος! ἀνέκραξεν ἡ Βάλδα, τρέχουσα πρὸς αὐτὴν καὶ περισφίγγουσα ἐν τῇ ἀγκάλῃ.

— ὦ! εἶμαι καλλίτερα!

— Δὲν φαίνεσαι διόλου! εἶσαι ἀκόμη ὠχρὰ!

Ἡ Ἀγγελίνα ἦτο ἀληθῶς πολὺ ὠχρὰ.

Ἦτο πλάσμα εὐθραυστον, ἀβρὸν καὶ λεπτοφύς.

Ὡς ἐκ τοῦ μικροῦ ἀναστήματος καὶ τῶν λεπτῶν χαρὰς κτηριστικῶν τοῦ προσώπου ὁμοιάζε παιδίῳ, οὐχ ἡττον ὡς ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῆς μορφῆς καὶ τῶν βλεμμάτων τῆς ἦτο καθ' ὅλα ὄριμος κόρη.

Ἐφαίνετο μεγαλειτέρας ἢ ὅσον ἦν ἡλικίας.

Ἄν ὑπετίθετο ὅτι ἡ Βάλδα ἦν εἰκοσαέτις, ἡ Ἀγγελίνα θὰ ἦτο τοῦλάχιστον δεκαπενταέτις.

Ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς εἰδείκνυνε εὐρωπαϊὰν ἀποικογενῆ. Εἶχε τὸ εὐθραυστον καὶ εὐκαμπτον Ἰνδογενοῦς· ὁμοιάζε τὰ ἐκθαμβοῦντα καὶ ἐφήμερα ἐκεῖνα ἄνθη, τὰ ὅποια δὲν τολμᾷ τις μῆτε νὰ ἐγγίσῃ, μῆτε νὰ ὀσφρανθῇ, ἐκ φόβου μήπως ἴδῃ αὐτὰ γινόμενα ἄφαντα εἰς τὴν ἐλαχίστην

πνοήν, ἦτο ὁμοία πρὸς τὴν χρυσόκονιν καὶ τὸ ἐλαφρὸν πορφυροῦν χρῶμα, τὰ ὅποια πάντοτε ἐκπέμπουσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν λάμψιν.

Ἐπὶ τοῦ ὠσειδοῦς αὐτῆς προσώπου, χρώματος χλωμοῦ χρυσομήλου, κατ' ἄρχας διέκρινέ τις μόνον χεῖλη πορφυρᾶ καὶ μεγάλους ὀφθαλμούς ὡς μαῦρον βελουδόν, ἐν σχήματι ἀμυγδαλοῦ κεκομμένους, σκιαζομένους ὑπὸ μακρῶν φαιῶν βλεφαρίδων, περικυκλουμένους ὑπὸ εὐρέος μελαγχρόου κύκλου, ὅστις ἠϋξάνεν ἔτι περισσότερον τὴν βαθύτητά των.

Ἐπὶ τοῦ ὀλίγον χαμηλοῦ μετώπου αὐτῆς, ἀνεμίγνυντο εἰς ἀτάκτους βοστρύχους ὀλοκλήρον ἐβενίνων τριχῶν δάσος ἀντανακλῶν κυανόλευκον χρῶμα καὶ πρὸς τοὺς κροτάφους ὑψούμενον καὶ ὑπὸ δύο ὧτων θαυμασίως μικρῶν χωριζόμενον.

Κομψὴ ἦτο;

Πιθανόν.

Ὠραία ἦτο;

Ἰσως. Καλλιτέχνης βλέπων αὐτὴν παρεφρόνει.

Ἀλλὰ τοῦτο ἄγνοῶ: διὰ τί ἀπηυδηκός τι, ὑποφέρον καὶ τεθλιμμένον ἐνυπάρχον ἐν τῇ μορφῇ ταύτῃ, ἔριπτε πυκνὸν κάλυμμα ἐπὶ τοῦ συνόλου αὐτῆς καὶ συνέσφιγγε τὴν καρδίαν τοῦ παρατηροῦντος αὐτήν.

Εἶχεν ἀναντιρρήτως μετὰ τῆς Βάλδας κοινόν τι οἰκογενειακὸν ὕφος· ἀλλὰ τὸ ἐν τῇ Βάλδᾳ ταραχῶδες καὶ ὀχληρὸν ἐν αὐτῇ ἐνέπνεε συμπάθειαν καὶ ὑπεδούλου τὸν παρατηροῦντα.

Διὰ πρῶτου βλέμματος εἰλκνέτο ἡ συμπάθεια καὶ σχεδὸν ἡ τρυφερότης πρὸς τὴν γλυκεῖαν καὶ χαρίεσσαν ἐκείνην μορφήν.

Τὴν πρῶταν ταύτην ἐφόρει ἀπλοῦν λευκὸν ἐπενδύτην, ὅστις ἀνεδείκνυε τὴν μελαγχολικὴν λαμπρότητα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς κόμης, καὶ τὴν χρυσοειδῆ ὠχρότητα τοῦ χρώματος αὐτῆς.

Ἡ Βάλδα ἔλαθεν αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονας διὰ ταχειᾶς καὶ πυρετώδους κινήσεως καὶ ἔφερεν αὐτὴν ὡς παιδίον εἰς ἀναπαυτικὴν τινα ἔδραν.

Τὴν ἐξήπλωσεν ἐκεῖ, ἐκάθησε πλησίον τῆς ἐπὶ μικροῦ καθίσματος, περιέβαλε τὴν χεῖρα αὐτῆς διὰ τῶν ἰδίων, καὶ

— Ναί, ναί, εἶσαι ἀκόμη πολὺ ὠχρὰ, ἐπανελάβε, προσβλέπων αὐτὴν φιλοστόργως.

— Μπα! δὲν εἶνε τίποτε. Δὲν πηγαίνω νὰ πέσω εἰς τὴν κλίνην διὰ μικρὰν ἀδιαθεσίαν· δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Ἐν τούτοις, δὲν θέλω νὰ καταβῆς εἰς τὸ γεῦμα.

— Ὡ! ὅχι, ὑποδέχεσθε ξένον, νομίζω τὸν κύριον ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ὁ κ. Λουκιανὸς θὰ παρουσιάσῃ αὐτὸ τὸ πρωτὶ εἰς τὸν κ. Δὲ Σερζύ.

— Ναί, ἀλλὰ καὶ χθὲς ἐπέμεινας νὰ καθήσῃς εἰς τὸν δεῖπνον.

— Κυρία, εἰς τὸ πρῶτον μόνον φαγητὸν νὰ παρευρεθῶ, διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Λουκίας.

— Καλὰ, καὶ δὲν θὰ ὑποφέρῃς τότε;

— Ὁχι.

— Τὸ ἀκατάστατον ὑγρὸν καὶ ψυχρὸν τῶν Παρισίων κλίμα σὲ καταβάλλει, συνηθισμένην εἰς τὴν θέρμην τῶν τροπικῶν. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἀλλάξω τὸ κλίμα! προσέθετο ἡ Βάλδα μετ' ὀργῆς.

— Καὶ πάλιν, σὲ βεβαιῶ. Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου τόσον καλὰ, ὥστε ὑπεσχέθην εἰς τὴν Λουκίαν πρὸ ὀλίγου νὰ ἐξέλθωμεν ὁμοῦ μετὰ μεσημβρίαν ἐφ' ἀμάξης εἰς περίπατον.

— Ἀ! ἐξέρχεσαι μετὰ τῆς Λουκίας; Θὰ ἀναβῶ διὰ νὰ σὲ ἐνδύσω, ἀλλὰ θὰ φορέσῃς τὸ χθεσινὸν φόρεμα· ἡκουσες;

— Διὰ τί; ἠρώτησεν ἡ Ἀγγελίνα γελῶσα. Τί εὐρίσκεις ἀσχημὸν εἰς τὸ φόρεμα αὐτό;

— Τὴν ἀπλότητά του. Εἶσαι πλέον τοῦ μετρίου φιλάρεσκος. Δὲν φορεῖς καὶ τὰ ἐνώτιά σου. Τί ἔκαμες τὰ ἐνώ-

τια, τὰ ὅποια σοὶ ἔδωκα; Τί! δὲν σοὺ ἀρέσουν πλέον;

— Ὡ! ὅχι βέβαια· ἀλλ' οἱ χονδροὶ ἐκεῖνοι ἀδάμαντες... εἶνε πολὺ, πάρα πολὺ ὠραῖοι, πολὺ πλούσιοι.

Σκέψις τις ἐσκίασε τὸ μέτωπον τῆς Βάλδας, ἥτις ἐπανελάβε σχεδὸν μεθ' ὀρμῆς:

— Γνώριζε καλὰ αὐτό, Ἀγγελίνα, ὅτι τίποτε δὲν εἶνε διὰ σὲ πολὺ ὠραῖον πάρα πολὺ πλούσιον!

— Ἀλλ' εἶμαι πτωχή, διέκοψε γλυκῶς ἡ νεανίς· ἐδῶ δὲν εὐρίσκομαι εἰς τὸν οἶκόν μου.

— Μάλιστα! ἀφ' οὗ εἶσαι πλησίον μου. Καὶ ὅ,τι ἔχω εἶνε ἰδικόν σου· ἐννόησον τοῦτο καλῶς. Πῶς γνωρίζεις ὅτι εἶσαι πτωχή; ἂν θὰ ἦσαι πάντοτε; Πρέπει ἐξ ἐναντίας νὰ συνηθίσῃς εἰς τὴν πολυτέλειαν. Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ δώσω τὸν ἥλιον τῆς Βραζιλίας, ἀλλ' ὅλα τὰ ἄλλα θὰ τὰ ἔχῃς! θὰ τὰ ἔχῃς! σοὺ λέγω! Καὶ ὑποφέρω πολὺ ὅταν σὲ βλέπω καταβαλλομένην ὑπὸ τῶν καλλωπισμῶν τῆς Λουκίας!

— Ἡ Λουκία εἶνε ὠραία. Αὐτὴ ἐπλάσθη διὰ τὸν καλλωπισμόν, καὶ ὁ καλλωπισμὸς ἐπλάσθη δι' αὐτήν. Ἐπειτα δὲν εἶνε δεσποσύνη Δὲ Σερζύ; ἔχει ὄνομα, τάξιν...

— Καὶ σὺ, δὲν εἶσαι ἐπίσης κομψή; κομψοτέρα ἀπὸ ἐκείνην, ἡ ὅποια ἔχει τὴν τετριμμένην καὶ κοινὴν ὠραιότητα τῆς Παρισινῆς. Ἐν ᾧ σὺ... ὅχι μόνον εἶσαι ὠραία, ἀλλ' ἔχεις ὠραιότητα ἰδιαιτέραν, ἐξαιρετικὴν, ἀγνωστον ἐνταῦθα... ἀγνωστον πανταχοῦ!

— Εἶμαι ὠραία... ἀφ' οὗ τὸ θέλεις. Ἀλλως τε, εἶνε πολὺ πιθανόν, διότι σοὺ ὁμοιάζω ὀλίγον. Ἐξαιρέσει ὅμως σοὺ, προσέθηκε μετὰ μελαγχολικοῦ μειδιάματος, οὐδεὶς, πιστεύω, παρατηρεῖ αὐτό.

— Οὐδεὶς παρατηρεῖ αὐτό... διότι εἶσαι ἀκόμη πολὺ μικρά, διότι ζητεῖς τὴν σκιὰν καὶ τὴν ἀφάνειαν. Ὅσον δι' ὄνομα, ἡ γυνὴ ἔχει τὸ ὄνομα, τὸ ὅποιον τῆς διδὲι ὁ σύζυγος· καὶ μίαν ἡμέραν, Ἀγγελίνα μου, σοὶ ὀρκίζομαι, δὲν θὰ ἔχῃς αἰτίαν νὰ φθονῇς κανένα.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀπηγγέλθησαν μετὰ τόνου βαθείας πεποιθήσεως, σχεδὸν ἀπειλητικῆς.

Ἡ Ἀγγελίνα, ἐκπεπληγμένη ὑπὸ τοῦ πικροῦ τῆς Βάλδας τόνου, ὕψωσεν ἐπ' αὐτῆς τοὺς γλυκεῖς καὶ διαυγεῖς αὐτῆς ὀφθαλμούς.

— Δὲν φθονῶ κανένα, εἶπεν ὅχι! ὦ! ὅχι!... πρὸ πάντων τὴν Λουκίαν.

— Ἐν τούτοις, ἐπανελάβε ἡ Βάλδα, εὐρίσκεις αὐτὴν εὐτυχεστέραν σοῦ!

— Εἶπον ὅτι εἶνε ὠραιότερα, πλουσιωτέρα.

— Δὲν εἶνε;

— Ὡ! ὅχι, ἡ ταλαίπωρος! Δὲν ἔχει μητέρα.

Ἡ Βάλδα εἰς τὴν λέξιν ταύτην ὤθησε τὴν Ἀγγελίναν διὰ κινήσεως ἀγροίκου καὶ σφοδροῦ.

— Διὰ τί τὸ λέγεις αὐτό; εἶπεν ὠργισμένη.

Ἡ Ἀγγελίνα ὑπὸ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἐκάμφθη κατατεταραγμένη: Ἀλλὰ τοῦτο μίαν μόνην στιγμὴν διήρκεσεν.

Ἡ Βάλδα ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς κόρης, ἔστυρεν αὐτὴν πρὸς τὸ στήθος αὐτῆς, καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη περιπαθῶς.

— Συγχώρησόν με, τῇ εἶπε, δὲν ἤξεύρω τί ἔχω, εἶμαι παράφρων. Ἐχω τὰ νεῦρα τεταραγμένα ἀπὸ τὸ πρωτὶ ὁ καιρὸς ἀναμφιβόλως εἶνε θυελλώδης. Ἀλλὰ σὲ ἀγαπῶ, τὸ γνωρίζεις, σὲ ἀγαπῶ! Καὶ σὺ ἐπίσης μ' ἀγαπᾷς, ἀλήθεια;

— Ὡ! βέβαια! ἀπήντησεν ἡ Ἀγγελίνα ἐπιβεβαιουῖσα τοῦτο διὰ φιλήματος.

— Ἀλλὰ πῶς ἀγαπᾷς καὶ τὴν Λουκίαν! Ἡξεύρεις ὅτι εἶμαι ζηλότυπος...

— Τὴν ἀγαπῶ, ἀλήθεια, ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ διὰ τὰς δύο. Δὲν μοι συνέστησας, ὅτε μὲ ἔφερες ἐδῶ, νὰ τὴν ἀγαπῶ καὶ νὰ ἀγαπῶμαι ἀπ' αὐτήν;

— Ναί, ἀληθῶς.

— Ἐγώ, ἤμην καθ' ὀλοκληρίαν διατεθειμένη εἰς τοῦτο. Ἡ Λουκία ποσῶς, νομίζω. Παράδοξον! Τὸ πᾶν ἐκίνησα

— Κυρία, τῇ εἶπεν, ὁ κύριος διδάκτωρ Ροβέρτος...

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ἡ Βάλδα ἔστη ἀποτόμως· ὡχρίασε· τὰ χεῖλη αὐτῆς ἠνεψύχθησαν, μόλις καταστείλαντα κραυγὴν διαφεύγουσαν αὐτὴν ὡπισθοχώρησε βιαίως, ὥς εἰ ἐπάτησεν ἐπὶ ὄφει.

Γ'

Μετὰ τὴν ὄρασιν ἡ ἀκοή.

Ἡ Βάλδα ἦτο τόσο κυρία ἑαυτῆς, ὥς τε ἐντὸς δευτερολέπτου ἐκράτησε καὶ ἐδάμασεν ἑαυτὴν ἀπὸ τῆς ἀκουσίου ταύτης καταπλήξεως τῆς.

Ὁ Ροβέρτος, ὅστις ἀτενῶς παρετήρει αὐτὴν ἀδιακόπως, ἦτο ὁ μόνος, ὃν δὲν διέφυγε τὸ κίνημά της· ἀλλ' ἐνόμισεν ὅτι ἄνευ ἀμφιβολίας ἡ κόμησσα, κατεπλάγη, διότι ἔβλεπε τόσῃ νεαρότητά ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ, περὶ ἧς καὶ αὐτὸς ὁ κ. Δὲ Σερζὺ τῷ ὠμίλησεν· ἄλλως τε ἡγνόει ὀλοτελῶς τὴν Βάλδα, καὶ δὲν ἐνεθυμεῖτο ὅτι συνήντησεν αὐτῇ οὐδαμοῦ.

Συγχρόνως ἡ Βάλδα ἤρξατο γελῶσα διὰ τὴν ἀπροσεξίαν ἢ τὴν ἀπερίσκεψίαν τῆς.

Ὁ Ροβέρτος ἐχαίρεισεν αὐτὴν, καὶ αὕτη προσέκλινεν ἐπιχαρίτως, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Ὅτε ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν ἡ κόμησσα, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀνακαλύψῃ τις ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὸ ἐλάχιστον ἔχνος οἷας δῆποτε συγκινήσεως, ἐκτὸς ὀλίγης ὠχρότητος, μόλις ὁρατῆς καὶ τοσοῦτον μᾶλλον ἀξιοσημειώτου, καθ' ὅτι ἦτο λίαν ἀμυδρά.

Ἐκάθησαν, καὶ ἡ συνδιάλεξις κατ' ἀρχὰς ἦτο γενικὴ καὶ ἀσήμαντος ἐπὶ τῶν συμβάντων τῆς ἡμέρας στρεφόμενη. Ἐπειτα ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ἐξέφρασε τῷ διδάκτορι Ροβέρτῳ τὴν εὐγνωμοσύνην, ἣτις ὀφείλετο αὐτῷ διὰ τὰς εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐπιδαψιλευθείσας μερίμνας αὐτοῦ.

Ὁ Λουκιανὸς τότε διηγῆθη μετὰ θερμότητος καὶ ἐγκαρδίως πᾶν ὅ,τι ὁ Ροβέρτος ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπραξεν.

Ὁ Ροβέρτος ἡμύνετο γελῶν εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ Λουκιανοῦ.

Ἡ Βάλδα, σιωπηλὴ, χωρὶς νὰ στραφῇ πρὸς αὐτόν, χωρὶς σχεδὸν νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν ἐπ' αὐτοῦ, τὸν παρετήρει, τὸν ἐμελέετο μετὰ βαθείας προσοχῆς, καὶ δὲν διέφευγεν αὐτὴν οὐδεμίαν τῶν κινήσεων του.

— Διμερίνατε πολὺν καιρὸν εἰς Ἀμερικὴν; ἠρώτησεν ὁ κόμης τὸν Ροβέρτον.

— Δύο περίπου ἔτη, κύριε. Οἱ Γάλλοι ἰατροί, καὶ μάλιστα οἱ νέοι, πολὺ ἐπιζητοῦνται ἐκεῖ, καὶ εἰς Ἀμερικὴν ἤρχισα νὰ ἐξασκῶ σπουδαίως τὴν ἰατρικὴν. Προσεκλήθη κατόπιν εἰς Γαλλίαν ὑπὸ τοῦ ἐνδόξου χειρουργοῦ, ὅστις ὑπῆρξε διδάσκαλός μου καὶ τοῦ ὁποίου ἡ υἡγία ἤρχιζεν ἀπὸ τίνος νὰ τρέπηται ἐπὶ τὰ χεῖρῳ. Τὸν ἐβοήθησα κατ' ἀρχὰς, ἔπειτα, ὅτε ἡ ἀσθένειά του προώδευσε, τὸν ἀνεπλήρωσα, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἐκληρονόμησα, ὅχι βεβαίως τὰς γνώσεις καὶ τὴν πεῖράν του, ἀλλὰ μέγα μέρος τῆς πελατείας του...

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὑπηρέτης ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου ἀνήγγειλεν:

— Ἡ τράπεζα εἶνε ἐτοιμή.

Ἡ Βάλδα ἠγέρθη.

— Κύριε!... εἶπεν εἰς τὸν Ροβέρτον καὶ ἐζήτησε τὸν βραχιόνά του.

Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ἄλλην λέξιν νὰ προφέρῃ ἐκτὸς τῆς: «Κύριε», καὶ ταύτην μετὰ φωνῆς ἡμισείας.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, καὶ ὁ Λουκιανός, ὅστις ἤθελε νὰ ἐπιδεικνύῃ τὸν φίλον του, ἐπανελάθεν ἐν τῇ τραπέζῃ τὴν ἀρξαμένην συνδιάλεξιν.

Ἡ Βάλδα οὐδεμίαν λέξιν προφέρουσα, παθητικῶς προσε-

κτικὴ, ἤκουε πάντα, παρηκολούθει πάντα διὰ τοῦ ἀορίστου, κοιμωμένης γαλῆς, βλέμματός της.

— Κατὰ τὸν Λουκιανόν, ἐπανελάθεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ, εἰχετε, διδάκτωρ, διπλὴν πελατείαν, τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πένητας;

— Ἴδου διὰ τί σὰς ἔλεγον, κύριε, ἀπήντησε γελῶν ὁ Ροβέρτος, ὅτι ὁ βίος μου εἶνε διπλοῦς πανταχοῦ! Οὕτως, ἔχω δύο οἰκήματα τὸ ἐν εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν συνοικίαν, ἐν ὁδῷ Βενδόμης, καὶ τὸ ἕτερον εἰς τὴν συνοικίαν τῶν ἐργατῶν, διὰ τὰς πρωϊνάς μου ἐπισκέψεις.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ μετὰ τόνου ὑπερφίας τινός, πιστεύω ὅτι εἰσθε δημοκρατικός.

— Δὲν εἰμαι εἰς τὴν πολιτικὴν, οὔτε εἰς τὴν πολεμικὴν, οὔτε ἐν τῇ ἐνεργείᾳ, ἀπήντησε μετριοφρόνως ὁ Ροβέρτος, ἀλλὰ δὲν εἶνε, κατ' ἐμέ, πολίτης ὁ μὴ ἔχων μίαν γνῶμην, καὶ εἰμαι ἀληθῶς ἐξ ἐκείνων, οἵτινες φρονοῦσι τὰ τῆς κυριαρχίας τοῦ λαοῦ.

— Καὶ ἐγὼ ὡσαύτως! εἶπε ζωηρῶς ὁ κ. Δὲ Σερζὺ.

— Ναί, ἐπανελάθεν ὁ Ροβέρτος, μόνον εἰμαι, ἐγώ, οὐχὶ ὑπὲρ τῆς κυριαρχίας τοῦ λαοῦ, ὅστις παραιτεῖται αὐτῆς καὶ ὅστις μηδενίζει ἑαυτὸν οὕτω, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς κυριαρχίας τοῦ λαοῦ, ὅστις ἐπιβεβαιῶ καὶ ἐξασκεῖ αὐτὴν· εἰμαι, ὥς θὰ ἔλεγέ τις, διὰ τὴν Δημοκρατίαν.

— Διὰ ποῖαν; ἠρώτησεν ὁ κόμης μεθ' ὑπερηφάνου μειδιάματος· διότι ἔχει πολλὰ ἐπίθετα ἡ Δημοκρατία σας! Ἀ! ἐν τῇ ιδιότητι ὑμῶν, ὡς ἱατροῦ, εἰσθε ἀναμφιβόλως διὰ τὴν παγκόσμιον Δημοκρατίαν.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην τοῦ βαρβαρισμοῦ τούτου, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, εἰμὶ καθ' ὅλα — ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ Βολταίρου, ἣτις μοὶ ἀρκεῖ, — διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡρχισα διὰ τῆς πάλης καὶ τῶν βασάνων, καὶ ἴσως διὰ τοῦτο ἐνισχύομαι εἰς τὸ νὰ βοηθῶ τοὺς ὑποφέροντας καὶ νὰ ἐγείρω τοὺς πεσόντας.

Ὡμίλει μεθ' ἀπλότητος καὶ εὐσταθείας, ἄνευ μεγαλαυχίας καὶ κομπορημοσύνης, ὡς ἄνθρωπος, ὅστις τῶν ἰδεῶν του τὴν τιμὴν οὔτε νὰ μετριάσῃ ἤθελεν.

Ἐν τούτοις, ἐπὶ τοῖς τελευταίοις τούτοις λόγοις, ἐγένετο σιωπὴ ἱκανῶς ψυχρά, τὴν ὁποίαν ὁ Λουκιανὸς δὲν ἐτόλμα νὰ διακόψῃ.

Πρῶτος ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ἐπανελάθεν ὀλίγον ξηρῶς:

— Ὅλαι αἱ ιδέαι εἶνε σεβασταί, ὅταν ᾔνε ἀφιλοκεδεῖς! ἐπανελάθε ζωηρῶς ὁ Λουκιανός· ὁ Ροβέρτος λέγων ὅ,τι φρονεῖ καὶ πράττειν ὅ,τι λέγει, ὅχι μόνον δὲν ἀκούθει τὸ συμφέρον αὐτοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ πολεμεῖ.

— Κατὰ τοῦτο ἀπατάσαι, ἀγαπητέ μοι Λουκιανέ, εἶπε χαριέντως ὁ Ροβέρτος. Ἡ μεγάλη ἰσότης, βλέπεις, εἶνε ὁ πόνος. Ἐρχεται πάντοτε μία στιγμὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς ὁ πλούσιος εἶνε ἀπλοῦς ἄνθρωπος ὑποφέρων, βασανιζόμενος, καὶ τότε ὅ,τι ζητεῖ καὶ ὅ,τι θέλει, οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾔνε ἡ πολιτικὴ ιδέα του, παρὰ τοῦ ἀνθρώπου πάλιν περιμένει τὴν ἀνακούφισιν αὐτοῦ. Ὅθεν, ἐνταῦθα ἀντικαθιστῶ ἀντὶ τοῦ συστήματος τῆς ἰσότητος τὸ σύστημα τῶν ἀντισταθμίσεων· καὶ πληρόνομαι διπλὰ καὶ τριπλὰ παρὰ τῶν πλουσίων διὰ νὰ δύναμαι νὰ ἀπαλλάττω τοὺς πένητας τῆς πληρωμῆς.

— Εἶχον δίκαιον νὰ εἴπω ὅτι ἐμείνατε νέος! εἶπε γελῶν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ.

— Καὶ δὲν με κατηγορεῖτε, κύριε, ἐπανελάθεν ὁ Ροβέρτος διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου, διότι ἔμεινα νέος... διὰ τοὺς πτωχοὺς.

Ἡ Λουκία ἐσιώπα, ἀλλ' ἤκουε μετὰ θαυμασμοῦ τὸν Ροβέρτον ἡ Βάλδα ἐσιώπα καὶ αὐτὴ, ἀλλὰ παρετήρει ὅτε μὲν τὴν Λουκίαν, ὅτε δὲ τὸν Ροβέρτον.

— Διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν σοβαρῶς, εἶπεν ὁ κόμης, πιστεύω, ἱατρέ, ὅτι οἱ πλούσιοι πελάται σας, οἱ πρῶτιστοι, ἀντὶ νὰ σὰς κατηγορῶσι διὰ τὸν τρόπον αὐτὸν τῆς ἐνεργείας σας, σὰς ἐκτιμῶσιν ἐκ τῶν προτέρων. Ἡκουσα νὰ

ὀμιλῶσι περὶ ὑμῶν διὰ τοῦτο ἀπὸ μερικοῦς ἡμετέρους φίλους. Καὶ μάλιστα — ἂ! ἐνθυμήθην καταλλήλως — δὲν εἴθε ὁ ἱατρὸς τῆς ἐκ μητρὸς θείας τῶν τέκνων μου, τῆς κυρίας κομήσεως Δ' Ἀρνώλδου;

— Ἐχω τὴν τιμὴν αὐτὴν, εἶπεν ὁ Ροβέρτος.

— Καὶ ἐπειδὴ ἡ κόμησσα Δ' Ἀρνώλδου — ἡ ὁποία εἶνε μάλλον τῆς ταλαιπώρου συζύγου μου φιλάσθενος — εἶνε σχεδὸν πάντοτε ἀσθενὴς καὶ κλινήρης, τὸ μέγαρον τοῦ Δ' Ἀρνώλδου, ἐν Ἀγίῳ Γερμανῷ, θὰ ἔχῃ συχνὰς ἐπισκέψεις σας.

— Ἀρκετὰ συχνὰς, ἀληθῶς, ἀπήντησεν ὁ Ροβέρτος, διότι καὶ ὁ κ. Δ' Ἀρνώλδος ὑποφέρει συχνὰ ποδάγραν.

Ἡ Βάλδα, ἐπιλαθομένη ἑαυτὴν, ἔλαβε πρῶτην φορὰν τὴν λόγον.

— Ἀ! καὶ τότε, εἶπε ζωνῶς, ὁ κύριος διδάκτωρ Ροβέρτος, θὰ ἔλαβε ἤδη τὴν περίστασιν νὰ ἴδῃ ἐν Ἀγίῳ Γερμανῷ τὴν ἀγαπητὴν μας Λουκίαν, ἥτις λίαν συχνὰ ἐπισκέπτεται τὴν θείαν τῆς;

Ὁ Ροβέρτος ἐκινήθη, ἀκούων τὴν φωνὴν τῆς Βάλδας ἐκπληκτος καὶ σχεδὸν φρίττων.

Ἐκάθητο εἰς τὰ δεξιὰ τῆς κομήσεως, ἀνεσκίρτησεν, ὡς καὶ ἐκείνη, καὶ ἐστράφη ἀποτόμως πρὸς αὐτὴν, ὡς εἰ τὴν ἠρώτα τί ἔλεγεν.

Ἡ ἐκπληξίς, ἣν προὔξενσεν αὐτῷ ἡ φωνὴ τῆς Βάλδας, ἐκώλυσεν αὐτὸν τοῦ νὰ ἀπαντήσῃ πάραυτα εἰς τὴν πλαγίαν ἐρώτησιν, ἀλλως τε, δὲ ἡγνόμενός τι νὰ ἀπαντήσῃ.

— Ἀληθῶς, ἔλαβον τὴν τιμὴν, εἶπε τέλος, νὰ συναντήσω εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Δ' Ἀρνώλδου τὴν δεσποσύνην Δὲ Σερζύ.

Προφέρων ἡσύχως τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ροβέρτος προσήλασε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς Βάλδας, ἐρωτῶν ἑαυτόν:

— Τοῦτο εἶνε ἀνήκουστος, γνωρίζω τὴν φωνὴν ταύτην, ἀλλὰ ποῦ ἤκουσα αὐτὴν;

Ἡ Βάλδα, καίπερ τεταραγμένη, ἡδυνήθη κάλλιστα νὰ παρατηρήσῃ τὴν ταραχὴν τοῦ Ροβέρτου· ἀλλὰ νέα ἰδέα ἐπελθοῦσα αὐτῇ, ἐκυρίευσεν τῆς ἀνησυχίας τῆς.

— Ἀ! συνελήφθη!

Καὶ ἔστρεψε ζωνῶς τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς Λουκίας, πρὸς ἣν τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ πατὴρ αὐτῆς ἀπέτεινε τὸν λόγον.

— Δὲν μὰς εἶπες ποτέ, Λουκία, ὅτι συνήντησας εἰς τοῦ θείου σου Δ' Ἀρνώλδου τὸν στενότετον φίλον τοῦ ἀδελφοῦ σου;

— Δὲν ἤξεύρω... εἶπεν ἡ Λουκία, εἶδον ἐν τοσοῦτῳ πολλάκις τὸν κ. διδάκτορα Ροβέρτον.

Τὸ ἐρύθημα, ὅπερ ἐχρῶματισεν ἐλαφρῶς τὸ πρόσωπον τῆς Λουκίας ἦτο τόσον ἀνεπαίσθητον καὶ ἡ ἀπάντησις αὐτῆς ἐγένετο μετὰ τοσαύτης ἀφελείας, ὥστε ὁ κ. Δὲ Σερζύ οὐδὲν ἀπολύτως ἡδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ. Ἀλλ' ἡ γυνὴ δὲν διαφεύγει τόσον εὐκόλως τὴν γυναῖκα, καὶ μάλιστα γυναῖκα ὀξύουν καὶ ἐμβαθύνουσιν, ὡς ἡ Βάλδα. Ἀντελήφθη πλειότερον τῆς πραγματικῆς ἀληθείας τὸ ἀνεπαίσθητον τοῦτο ἐρύθημα τῆς Λουκίας· οὐδεὶς δὲ θὰ ἡδύνατο νὰ ὀρίσῃ ποῖον βαθὺν καὶ ἀδιάλειπτον τρόπον προὔξενσεν διὰ τῆς ἡσύχου ταύτης φωνῆς, πλὴν τῆς Βάλδας, ἥτις ἡσθάνθη μυστηριώδη συγκίνησιν καὶ εἶπε:

— Λοιπὸν! κάμνουνσι καλὰ νὰ γνωρίζωσιν ἀλλήλους!... θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἴδωσι...

Δὲν ἔπαυσε δὲ παντελῶς, διαρκούντος τοῦ γεύματος, παρατηρῶν ἀλλεπαλλήλως τὴν Λουκίαν καὶ τὸν Ροβέρτον.

Ἡ Λουκία, τὸ ἐπ' αὐτῇ, ἡσθάνετο ἑαυτὴν καιροφυλακτοῦσαν καὶ ἀποφεύγουσαν ἐπιμελῶς νὰ βλέπῃ τὸν ἱατρὸν· ἀλλ' ἡ Βάλδα, καὶ ἐν τῇ ἀδιαφορίᾳ ταύτῃ, ἤξευρε νὰ ἀνακαλύπτῃ τεκμήρια.

Μετὰ τὸ γεῦμα, καὶ ἂφ' οὗ ὁ Ροβέρτος ἐχαιρέτισεν ὅπως ἀπέλθῃ:

— Κύριε διδάκτωρ, τῷ εἶπεν ὁ κόμης, ἡ κυρία Δὲ

Σερζύ δίδει διὰ τοὺς φίλους ἡμῶν διασκέδασιν τὴν Πέμπτην· ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ ἀριθμεῖσθε τοῦ λοιποῦ μεταξὺ αὐτῶν. Θὰ γίνῃ τὴν προσεχῇ Πέμπτην, διὰ τελευταίαν φορὰν.

Ὁ Ροβέρτος, πρὶν ἢ ἀπαντήσῃ, ἐστράφη πρὸς τὴν Βάλδαν, ἥτις ἦτο ὀρθία πλησίον τοῦ συζύγου αὐτῆς, καὶ ἥτις δὲν ἡδύνατο βεβαίως νὰ πράξῃ ἄλλως ἢ νὰ εἴπῃ τὸ ἐφ' ἑαυτῇ:

— Θὰ χαρῶ πολὺ, κύριε διδάκτωρ, βλέπουσα ὑμᾶς συνεχέστερον καὶ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον· καὶ τὴν Πέμπτην διὰ νὰ γίνῃ ἀρχή...

Ὁ Ροβέρτος ἤκουεν, οὕτως εἰπεῖν, τὸν ἦχον τῆς φωνῆς αὐτῆς καὶ δὲν ἐξεπλάγη ποσῶς τὴν φορὰν ταύτην, ἀλλ' ἐκ νέου ἡ φωνὴ αὐτῆς ἐνετυπώθη ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ μετ' ἐξαισίας καθαρότητος· χαιρετίζων δὲ τὴν κόμησσαν καὶ εἰπὼν αὐτῇ:

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία, καὶ θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ μὴ στερηθῶ τῆς εὐγενοῦς προσοχῆς σας, — τὴν παρηγέρει μετὰ βαθείας προσοχῆς καὶ ἐσκέπτετο:

— Εἶνε ξένη, δὲν γνωρίζω τὴν γυναῖκα, καὶ ἐν τοσοῦτῳ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀναγνωρίζω τὴν φωνήν.

Ἡ Βάλδα πάλιν ἔμεινε περίφροντις μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ διδάκτορος.

— Ἀ! τὸν ἀνθρώπον αὐτόν!... ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν· ἂν τοῦλάχιστον ἡδυνάμην νὰ τὸν ἐλκύσω! Ὑπάρχει βεβαίως καὶ τι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Λουκίας! Πῶς νὰ τὸ μάθω;

Πάραυτα τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἠθρίασεν.

— Ἡ Ἀγγελίνα! ἐσκέψατο, ἡ Ἀγγελίνα δύναται νὰ μὲ πληροφορήσῃ. Συνώδευσεν πολλάκις τὴν Λουκίαν εἰς Ἀγίον Γερμανὸν πρὸς τὸν κ. Δ' Ἀρνώλδον!

Δ'

«Ὁ ἀδάμας δὲν κόπτει τὸν ἀδάμαντα.»

Ἡ Ἀγγελίνα μόνη ἀληθῶς ἡδύνατο νὰ φωτίσῃ τὴν Βάλδαν ἐπὶ τῶν συμβαινόντων κατὰ τὰς πρὸς τοὺς συγγενεῖς αὐτῆς ἐπισκέψεις τῆς Λουκίας.

Ὁ κ. Δὲ Σερζύ, ὅστις, καὶ πρὸ τοῦ θανάτου τῆς πρώτης συζύγου αὐτοῦ, εὗρίσκετο ἐν ψυχρότητι μετὰ τῆς γυναικαδέλφης αὐτοῦ, δὲν τὴν ἐπανεῖδε πρὸ πολλοῦ.

Μόνον, ἐπειδὴ ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Δ' Ἀρνώλδου δὲν εἶχον τέκνα, καὶ ἡ ἰδιαιτέρα περιουσία τῆς κ. Δ' Ἀρνώλδου ἔμελλεν ἡμέραν τινα νὰ περιέλθῃ εἰς τὸν Λουκιανὸν καὶ τὴν Λουκίαν, ὁ κόμης, οὐ μόνον δὲν ἐκώλυε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ νὰ ἐπισκεπτήται τὴν θείαν τῆς, ἀλλὰ μάλλον καὶ ἐνεθάρρυνε καὶ προέτρεπεν αὐτὴν εἰς τοῦτο.

Ἡ Λουκία, μάλιστα ἀπὸ ἔτους, οὐδεμίαν σχεδὸν ἐβδόμαδα ἄφινε νὰ παρέρχηται χωρὶς νὰ μεταβαίνει εἰς Ἀγίον Γερμανόν.

Ἄν ἡ κυρία Δ' Ἀρνώλδου δὲν ἐδέχετο τὸν κ. Δὲ Σερζύ, δὲν προήρχετο τοῦτο, διότι δὲν ἐδέχετο τὴν Βάλδαν, ἂφ' οὗ μάλιστα ἡ Βάλδα ἦτο καὶ ὀλίγον συγγενῆς αὐτῆς.

Ἀλλ' ἡ κυρία Δ' Ἀρνώλδου ἦτο γυνὴ ἀνατεθραμμένη μετὰ πνεῦμα ἀνίκανον νὰ κάμνῃ νὰ πληθύνωσιν οἱ ἀθῶοι διὰ τοὺς ἐνόχους· ἄλλως τε, ἀπεδέξατο μετὰ γλυκύτητος καὶ εὐχαριστήσεως τὴν Ἀγγελίναν, ἂφ' οὗ ἡ Λουκία τὴν ἐπαρουσίασε πρὸς αὐτήν· καὶ τέλος ἡ Ἀγγελίνα ἦτο δι' αὐτὴν ἀπλῶς ἡ ἀνεψία τῆς Βάλδας, ἡ θυγάτηρ πρεσβυτέρου ἀδελφῆς, ἣν, ἐγνώριζε καλῶς, ὅτι ἀπέθανε πράγματι ἐν Βρασιλίᾳ ἀπὸ δέκα ἐτῶν.

Ὑπεδέξατο λοιπὸν τὴν Ἀγγελίναν μετ' ἀγαθότητος καὶ κατέταξεν αὐτὴν βαθμηδὸν εἰς τὴν αὐτὴν τῇ Λουκίᾳ βαθμίδι.

[Ἔπεται συνέχεια.]